

Sygn. akt I ACa 473/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Ducki
Sędziowie:	SSA Andrzej Struzik SSA Hanna Nowicka de Poraj (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K.**

przeciwko **Gminie K.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 31 stycznia 2017 r. sygn. akt I C 2994/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Zbigniew Ducki SSA Andrzej Struzik

I ACa 473/17

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w K., precyzując ostatecznie żądanie pozwu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017 r, domagała się zasądzenia od pozwanej Gminy K. kwoty 68.061,73 zł, tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokali socjalnych orzeczonych wyrokami sądowymi dla wyeksmitowanych lokatorów zajmujących lokale powódki. Żądanie pozwu obejmowało okres od 1 stycznia 2015r. do 30 listopada 2015r., a na dochodzoną kwotę złożyły się zaległości czynszowe dotyczące lokali zajętych przez uprawnionych do otrzymania lokalu socjalnego

oraz dodatkowo hipotetyczny zysk z tytułu wynajmu lokali, przy przyjęciu stawki 16 zł/m². Jako podstawę prawną roszczenia wskazała art. 417 § 1 k.c.

Pozwana Gmina K. wniosła o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy: I/ zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 31.149,41zł, z ustawowymi odsetkami od 30 maja 2016 roku oraz kwotę 1.558 zł, tytułem zwrotu części kosztów opłaty sądowej; II/ Umorzył postępowanie co do kwoty 21.827,60 zł; III/ oddalił powództwo w pozostałej części; IV/ zasądził od powódki na rzecz pozwanej 1.625 zł, tytułem części kosztów zastępstwa adwokackiego pozostałych po zarachowaniu kosztów zastępstwa adwokackiego przypadających pełnomocnikowi przeciwnika procesowego.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy ustalił, że wyrokiem z dnia 10 grudnia 2002r. w sprawie VII C 153/02 Sąd Rejonowy w K. orzekł eksmisję H. i H. małż. W., R. W. (1), R. W. (2) i G. W. wraz z osobami prawa ich reprezentującymi i rzeczami z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) oraz orzekł o ich uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2002r. w sprawie VII C 445/01 Sąd Rejonowy w K. orzekł eksmisję E. G. (1), T. G. (1), E. G. (2), A. G., D. G., G. G. oraz Z. G. z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) oraz orzekł o ich uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 14 października 2004r. w sprawie VII C 758/03 Sąd Rejonowy w K. orzekł eksmisję H. G., H. G., T. G. (2), A. M. i W. M. z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) oraz orzekł o ich uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2005r. w sprawie VII C 493/04 Sąd Rejonowy w K. orzekł eksmisję D. K., B. K. (1), B. K. (2), K. K. (1) i N. K. (1) z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) oraz orzekł o ich uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2004r. w sprawie VII C 92/04 Sąd Rejonowy w K. orzekł eksmisję M. K., B. K. (3), A. K. (1), A. K. (2) i K. K. (2) z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) oraz orzekł o ich uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie VII C 482/14 Sąd Rejonowy w K. orzekł eksmisję M. S. (1), J. K. (1), M. S. (2) i P. K. z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) wraz ze wszystkimi rzeczami do nich należącymi oraz orzekł o uprawnieniu J. K. (1) i P. K. do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia tym pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 23 października 2014r. w sprawie VIII C 2166/13 Sąd Rejonowy w K. orzekł eksmisję J. K. (2) i A. D. z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) oraz orzekł o ich uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie VIII C 154/14 Sąd Rejonowy w K. oddalił powództwo w stosunku do A. S. i orzekł eksmisję J. S., M. S. (3), D. S., N. K. (2) i Z. N. z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K. przy ul. (...) oraz orzekł o uprawnieniu M. S. (3), D. S., N. K. (2) i Z. N. do otrzymania lokalu socjalnego, nakazując wstrzymanie

wykonania opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia pozwanym przez Gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Pozwana Gmina K. nie zapewniła lokali socjalnych osobom do nich uprawnionym na podstawie ww. wyroków. Osoby te w okresie od 1 stycznia 2015r. do 30 listopada 2015r. nadal zajmowały lokale, nie uiszczając należności czynszowych. Zaległość czynszowa w przedmiotowym okresie co do poszczególnych lokatorów wynosiła:

1. w przypadku H. W. – 6.525,01 zł,
2. w przypadku E. G. (1) – 11.834,39 zł,
3. w przypadku H. G. – 6.486,32 zł,
4. w przypadku D. K. – 10.758,85 zł,
5. w przypadku M. S. (4) (uprzednio: K.) – 5.690,61 zł,
6. w przypadku M. S. (1) – 1.469,58 zł,
7. w przypadku J. K. (2) – 1.315,45 zł oraz

Na posiedzeniu odbytym w dniu 27 października 2015r. Zarząd S. (...) (...) uchwałą nr (...) zatwierdził stawkę 16 zł/m⁽²⁾ miesięcznie za wynajem lokalu od Gminy K..

Spółdzielnia wzywała pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. W odpowiedzi pozwana zaproponowała zawarcie ugody, na podstawie której zwróciłaby powódce kwotę nieuiszczonych opłat czynszowych w kwocie 44.568,77 zł. Powódka nie zaakceptowała powyższej propozycji i pismem z dnia 25 kwietnia 2016r., stanowiącym ostateczne wezwanie do zapłaty, wezwała pozwaną Gminę do zapłaty kwoty 89.934,33 zł.

Oceniając powyższe fakty Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2016r. poz. 1610 j.t. – **dalej:** ustawa o ochronie praw lokatorów) jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.c. zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Sąd wskazał, że odpowiedzialność ta jest niezależna od winy członka organu władzy publicznej i jej przesłankami są bezprawność działania, szkoda oraz występowania związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a powstaniem szkody. W świetle w/w przepisów Gmina K.- co do zasady – ponosi odpowiedzialność wobec powodowej Spółdzielni za niedostarczenie lokali socjalnych.

Kolejno Sąd Okręgowy wskazał, że okolicznością bezsporną było, że Gmina K. nie złożyła H. W., E. G. (1), H. G., M. S. (4), M. S. (1), J. K. (2) i J. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego i osoby te w dalszym ciągu mieszkają w dotychczas zajmowanych lokalach stanowiących własność Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K.. W stosunku do tych osób zostały wydane orzeczenia nakazujące ich eksmisję, z jednoczesnym orzeczeniem, że przysługuje im uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Zaniechanie złożenia w/w osobom oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, jest zachowaniem bezprawnym, naruszającym przepis art. 4 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów. Na Gminie ciąży bowiem ustawowy obowiązek zapewnienia lokali socjalnych osobom, które mają do takich lokali prawo na podstawie orzeczeń sądu. Zarzut pozwanej, że nie dysponuje odpowiednio dużym zasobem lokali socjalnych umożliwiających płynną realizację wyroków eksmisyjnych przyznających prawo do lokali socjalnych, nie wyłącza w żaden sposób bezprawności działania Gminy w rozumieniu art. 417 k.c.

Jednakże, zdaniem Sądu Okręgowego, powódka nietrafnie interpretuje przyjmowaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadę pełnego odszkodowania, na które to odszkodowanie winno się składać przede wszystkim niezyskana należność czynszowa a nadto ponoszone przez niego dodatkowe opłaty związane z funkcjonowaniem lokalu mieszkaniowego (opłata za energię elektryczną, wodę, ewentualnie inne media). W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że opłaty czynszowe zawierają w sobie wszystkie elementy obciążające poszczególnego lokatora, zaś media niewliczane do czynszu, zawsze pokrywane są w ramach indywidualnych umów przez tegoż lokatora i nie obciążają Spółdzielni. Jeśli nawet lokator nie uiszcza należności np. za dostawę energii elektrycznej czy gazu, jego zobowiązania nie rzutują na finanse Spółdzielni.

W świetle powyższych wywodów zupełnie niezrozumiałe jest wliczanie przez powódkę do dochodzonego odszkodowania także kwot wyliczonych przez nią jako tzw. „(...) przy przyjęciu stawki 16zł/m² miesięcznie x powierzchnia mieszkania, ujmowanych w rubryce „8” wykazu wartości odszkodowania. Prowadzi to do nieuzasadnionego nadużycia prawa podmiotowego i uzyskiwania profitów, których Spółdzielnia nigdy by nie osiągnęła, gdyby konkretny lokator (aktualnie eksmitowany), wypełniał swoją powinność i skrupulatnie uiszczał wymagany czynsz, uwzględniający utrzymanie substancji mieszkaniowej, powierzchni przynależnych i kosztów funkcjonowania Spółdzielni. Otrzymałaby bowiem tylko i wyłącznie wymagany czynsz.

Powódka funkcjonuje w ramach ustawy z 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2013 roku poz. 1222), jak i ustawy z 16 września 1982 roku Prawo Spółdzielcze (Dz. U. z 2013 roku poz. 1443). Pozwana trafnie przywołuje między innymi przepis art. 11 ust 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, określający procedurę postępowania z lokalami mieszkalnymi do których wygasło spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu i która to procedura zobowiązuje Spółdzielnię do ustanowienia odrębnej własności lokalu. Słusznie pozwana podnosi argument, że w takich przypadkach spółdzielnia zobowiązana jest do rozliczenia się z byłym członkiem z wartości rynkowej lokalu, poprzez jego zwrot z uwzględnieniem stosownych potrąceń.

Tym samym powódka nie może wynająć takiego lokalu(...)i uzyskiwać profitów jakich domaga się w niniejszym procesie. Powódka sama przyznała zresztą, że nigdy takiego lokalu (opróżnionego przez eksmitowanego lokatora) nie wynajęła, a wszystkie lokale, w stosunku do których wygasło spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego, a lokatorom przysługiwał lokal socjalny, zbyła na wolnym rynku.

Suma realnych zaległości czynszowych znajdowała odzwierciedlenie w złożonej przez powódkę dokumentacji księgowej obejmującej okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 listopada 2015r. i ta właśnie kwota, zdaniem Sądu Okręgowego, stanowi należne Spółdzielni odszkodowanie. Zgodnie bowiem z art. 18 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

Zdaniem Sądu Okręgowego analogiczne granice odpowiedzialności odszkodowawczej przyjmować należy w stosunku do gminy zobowiązanej do dostarczenia lokalu socjalnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego opowiedziano się jednoznacznie za zasadą pełnego odszkodowania należnego od gminy w przypadku niewykonania przez nią obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego. Takie odszkodowanie odpowiada niezyskanym przez właściciela mieszkania należnościami, związanym z korzystaniem z mieszkania przez lokatorów, którzy tych opłat nie ponoszą, co jest następstwem niewykonania przez gminę obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego. Zdaniem Sądu Najwyższego nie ma podstaw do innego traktowania – jako elementu szkody – strat wynikających z niemożliwości uzyskania czynszu najmu. Dlatego też pozwana odpowiadać powinna do wysokości nieuiszczonych należności czynszowych, które w okolicznościach niniejszej sprawy złożyły się na sumę 31.149,41zł. W wyliczeniu tym Sąd Okręgowy uwzględnił należności spłacane przez samych lokatorów w toku niniejszego postępowania.

Na mocy art.355 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie co do kwoty 21.827,60 zł, a to wobec cofnięcia przez Spółdzielnię powództwa w tej części pismami z dnia 15 grudnia 2016r. i z dnia 16 stycznia 2017r.

W pozostałej części powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznać należy, iż pozwana Gmina K. nie zdołała się skutecznie uwolnić od odpowiedzialności za szkodę powstałą na skutek niedostarczenia lokali socjalnych dla lokatorów, którym zostało przyznane prawo do otrzymania lokalu socjalnego, wszakże tylko do wysokości nieuiszczonych należności czynszowych.

O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i zasądził je od daty wskazanej w wezwaniu do zapłaty.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu Sąd Okręgowy wskazał art. 98 § 1 i 3 k.p.c., statuujących zasadę odpowiedzialności za wynik oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Z przedstawionych następnie rozliczeń wynika jednak, że koszty poniesione przez obie strony zostały rozliczone w proporcji w jakiej każda z nich wygrała sprawę.

Wyrok Sądu okręgowego, w części w jakiej oddalono powództwo o zapłatę 36 912, 32 zł, zaskarżyła apelacją powódka, zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zbranego materiału dowodowego, pominięcie i niewyjaśnienie wszystkich okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie. Domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa również co do w/w kwoty bądź też uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi okręgowemu do ponownego rozpoznania. przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

W uzasadnieniu w/w zarzutów powódka wyraziła pogląd, iż Sąd Okręgowy niewłaściwie zastosował przepis art. 11 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, który określa jedynie procedurę ogłoszenia przetargu, nie wprowadza natomiast zakazu najmu lokali spółdzielczych w sytuacji, gdy przetarg nie przyniesie rezultatu. Nadto Sąd nie wyjaśnił dlaczego niepłacenie przez lokatorów należności za media nie wpływa na finanse pozwanej, skoro to pozwana reguluje należności na rzecz podmiotów, które dostarczają wodę i ciepło do poszczególnych lokali. Ograniczając należne powódce odszkodowanie Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 362 § 2 k.c.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego obejmują fakty bezsporne między stronami – Sąd Apelacyjny uznaje je za własne. Jak wynika z tych ustaleń Sąd Okręgowy oddalił powództwo jedynie w tej części, w jakiej Spółdzielnia domagała się zasądzenia od pozwanej Gminy równowartości czynszu wolnorynkowego, jaki mogłaby uzyskać, gdyby lokale nie były zajęte przez osoby, względem których Gmina nie realizuje obowiązku dostarczenia lokali socjalnych. Co od zasady tego rodzaju rekompensata jest dopuszczalna na gruncie art. 18 § ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów. Przyjmując bowiem zasadę pełnego odszkodowania uznać należy, że właściciel może domagać się rekompensaty w wysokości utraconego „wolnorynkowego” czynszu najmu, który byłby możliwy do osiągnięcia, gdyby lokal nie był zajęty przez osoby oczekujące na lokal socjalny, a który to czynsz byłby wyższy niż świadczenie, które na zasadzie art. 18 ust. 3 ustawy o ochronie lokatorów płacą osoby aktualnie lokal zajmujące.

Pozwana Gmina przeczy takiemu uprawnieniu powódki jedynie z tej przyczyny, iż powódka jest Spółdzielnią M. i zasadniczo nie zajmuje się wynajmem lokali. Niewątpliwie celem spółdzielni mieszkaniowej jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych jej członków i ich rodzin a nie wynajmowanie lokali na wolnym rynku. Z kolei w razie wygaśnięcia (jak w niniejszej sprawie) spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego spółdzielnia obowiązana jest do ogłoszenia przetargu na ustanowienie odrębnej własności tego lokalu (art. 11 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych) a następnie, po sprzedaży lokalu, do rozliczenia się z zajmującym go uprzednio członkiem spółdzielni. Trudno jednak, jak zdaje się sugerować pozwana, uznać za niedopuszczalne a limine, wynajęcie lokalu, co do którego przetarg okazał się być bezskuteczny. Zagadnienie to jest jednak bezprzedmiotowe w realiach rozpoznawanej sprawy. Przypomnieć należy, że o wystąpieniu szkody w postaci *lucrum cessans* decyduje wysoki,

graniczący z pewnością stopień prawdopodobieństwa uzyskania określonych korzyści, gdyby nie wystąpiło zdarzenie uznane za przyczynę szkody. Tymczasem powódka nie wykazała, by niemożliwa była sprzedaż własnościowego prawa do lokali zajmowanych przez osoby oczekujące na przydział lokali socjalnych, tym samym nie wykazała, by mogła wynajmować przedmiotowe lokale nie narażając się na zarzut naruszenia przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Przede wszystkim jednak powód nie podjęła nawet próby wykazania rzeczywistej wysokości szkody, to jest rozmiaru opłat czynszowych, jakie mogłaby uzyskać wynajmując konkretne lokale mieszkalne. Wydaje się zresztą, że zagadnienie należy do kręgu wiadomości specjalnych – to biegły musiałby wskazać jaki czynsz można by uzyskać z tytułu najmu konkretnego lokalu, uwzględniając jego położenie na terenie K., powierzchnię i standard. Wskazanie przez pozwaną stawki 16 zł za 1 m² powierzchni lokalu to próba zryczałtowania odszkodowania, co nie jest dopuszczalne, gdyż na gruncie art. 361 § 2 k.c. odszkodowanie jest rekompensatą za szkodę rzeczywiście poniesioną. Dlatego też żądanie powódki o zapłatę takiego zryczałtowanego odszkodowania musiało zostać oddalone.

Apelacja polemizuje z przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowiskiem Sądu I instancji, iż koszt mediów dostarczanych do lokali nie wchodzi w skład odszkodowania z art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów. Stanowisko Sądu nie jest prawidłowe. W orzecznictwie sądowym utrwalił się pogląd, że strata właściciela lokalu spowodowana nieuiszczaniem przez lokatora opłat za używanie lokalu mieszkalnego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem wypełnienia przez gminę obowiązku dostarczenia takiej osobie lokalu socjalnego i podlega rekompensacie na gruncie w/w przepisu, który wszak wprowadza zasadę pełnego odszkodowania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 roku, III CZP 12/12, OSNC 2012/12/138). Problem ten jest jednak bezprzedmiotowy w niniejszej sprawie, gdyż w zakresie w jakim powództwo zostało oddalone przez Sąd Okręgowy, nie mieściły się należności za media. Część należności za media (co, woda) została uwzględniona w tej części żądania powódki, która została uwzględniona (poz. razem należności czynszowe – rozliczenie karta 3-4).

Mając na względzie wszystkie powyższe uwagi Sąd Apelacyjny oddalił apelację Spółdzielni, jako bezzasadną, w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Zbigniew Ducki SSA Andrzej Struzik